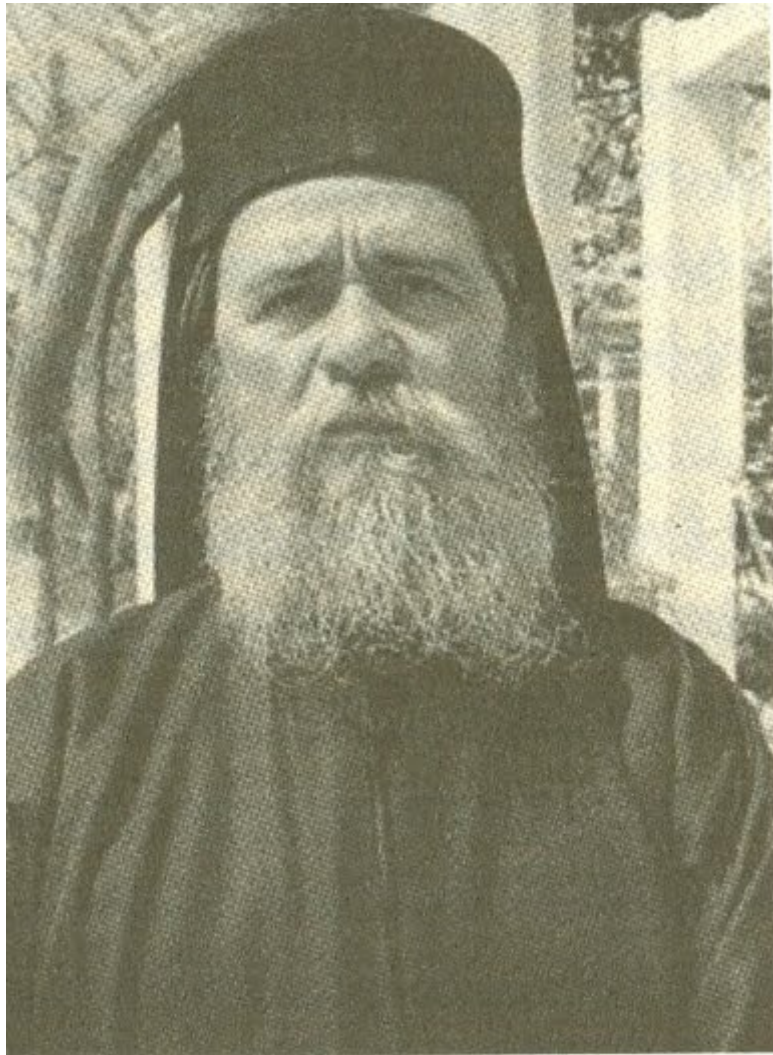

Ιερομόναχος Κυπριανός (1935-2007), Γέροντας της αδελφότητας των Θωμάδων

*Το να μιλήσουμε για τον Γέροντα μας είναι πράγμα πολύ δύσκολο. Για άλλους γράφεις πιο εύκολα, για τον Γέροντα σου όμως πολύ δύσκολα.
Ας πούμε όμως ότι θυμόμαστε.*

Ο Γέροντας καταγόταν από τον Πειραιά. Γεννήθηκε το 1935. Ο πατέρας του ελέγετο Αθανάσιος και η μητέρα του Αθανασία. Στο Άγιον Όρος ήλθε σε ηλικία 14 ετών.

Στο άγιο βάπτισμα του έδωσαν το όνομα Νικόλαος, γιατί γεννήθηκε ανήμερα του αγίου Νικολάου. Ο μικρός Νικολάκης ήταν πολύ καλό παιδί. Ήταν υπάκουος και ήρεμος, όπως και σε όλη του την ζωή. Άλλα και όλοι της οικογενείας του ήσαν ειρηνικοί άνθρωποι.

Ο Νικόλαος βοηθούσε την μητέρα του στην ετοιμασία του φαγητού. Γι' αυτό και ήξερε να μαγειρεύει πολύ καλά. Την βοηθούσε ακόμη και στο πλέξιμο και στις άλλες δουλειές, γιατί ήταν πολλά αδελφάκια. Πήγαινε και το φαγητό στις αδελφές του που δούλευαν στο εργοστάσιο «Κεράνης».

Μετά τον πόλεμο του '40 ένας ιερομόναχος από την καλύβη του αγίου Αποστόλου Θωμά, ονόματι Φίλιππος, βγήκε στον κόσμο και έκτισε στον Πειραιά μία Εκκλησία, τον Άγιο Φανούριο, και αργότερα ακόμη μία στην Γλυφάδα, την Αγία Τριάδα. Στον Άγιο Φανούριο γνωρίστηκε με την οικογένεια του Νικολάκη. Ο μικρός Νικόλαος είχε ωραία φωνή, έψαλλε και έλεγε τον Απόστολο στην Εκκλησία. Όταν κάποτε κατέβηκε στον Πειραιά ο γερο-Θωμάς, ο Γέροντας της συνοδείας των Θωμάδων, ρώτησε ο π. Φίλιππος τον μικρό Νικολάκη: «Μήπως θέλεις να πας με τον Γέροντα στο Άγιον Όρος; Να γίνεις ψάλτης; Να γίνεις χρυσοχόος; Να γίνεις παπάς μεθαύριο; Σου αρέσει;». και εκείνος είπε: «Θέλω». και πράγματι τον πήρε ο γερο-Θωμάς μαζί του και τον έφερε στο Άγιον Όρος, στην αδελφότητα των Θωμάδων. Η αδελφότητα μας λέγεται των Θωμάδων από την Εκκλησία της καλύβης μας, που είναι αφιερωμένη στον άγιο Απόστολο

Θωμά.

Το 1949, όταν πρωτοήλθε ο Νικόλαος στην συνοδεία των Θωμάδων, εκτός από τον Γέροντα Θωμά βρήκε και τον γέροντα Παύλο από την Δημητσάνα, άνθρωπο ευλαβέστατο και πολύ ασκητικό, που δεν είχε βγει ποτέ από το Άγιον Όρος. Ο γερο-Παύλος ήταν της νοεράς προσευχής και είχε πολύ καλές σχέσεις με όλους τους ασκητές και ησυχαστές της εποχής του. Κάποιοι Γρηγοριάτες, όπως ο π. Ανδρέας, ήταν φίλοι του. Τον επισκεπτόταν τακτικά και τον ευλαβούντο πολύ. Ο γερο-Παύλος είχε πολύ καλές σχέσεις και με τον Καθηγουμένο της Μονής Γρηγορίου, τον π. Αθανάσιο.

Το 1952 ήλθε στην συνοδεία των Θωμάδων και ο νυν Γέροντας, ο παπα-Θωμάς, που ελέγετο τότε Αντώνιος, σε ηλικία 11 ετών. Έτσι ο Νικόλαος και ο Αντώνιος έζησαν από μικρά παιδιά μαζί. Βρήκαν όμως κατάλληλο πνευματικό κλίμα την στοργική προστασία του σεβασμίου Γέροντος Θωμά.

Τον Γέροντα Θωμά είχε γνωρίσει και ο π. Γεώργιος, ο νυν Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Γρηγορίου, όταν ακόμη ήταν ηγούμενος στην Μονή του Αγίου Γεωργίου Αρμά της Χαλκίδος. Μάλιστα ο γερο-Θωμάς, βλέποντας τον πόθο και το ενδιαφέρον του π. Γεωργίου για τα Πατερικά, του είχε πει τότε: «Εσένα σε βλέπω στο Άγιον Όρος». Δυο-τρία χρόνια μετά την εκλογή του ως ηγουμένου στην Μονή Γρηγορίου, ο π. Γεώργιος ήλθε στην πανηγύρι μας και λειτούργησε εδώ. Έτσι εκπληρώθηκε αυτό που τότε είχε εμπνευστή ο γερο-Θωμάς.

Κάτω λοιπόν από την πνευματική σκέπη του Γέροντος Θωμά και του π. Παύλου στην κατάλληλη ηλικία ο Νικόλαος και ο Αντώνιος έγιναν μοναχοί. Ονομάστηκε ο πρώτος Κυπριανός και ο δεύτερος Θωμάς. Έμαθαν μαζί την τέχνη της αργυροχοίας από τους Γεροντάδες και την βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική από τον ονομαστό δάσκαλο π. Δοσίθεο τον Κατουνακιώτη τον αόμματο. Τα πρώτα μαθήματα της μουσικής τα πήραν από τον π. Παύλο. Όμως τελειοποιήθηκαν κοντά στον π. Δοσίθεο που ήταν άριστος μουσικός. Γι αυτό και οι δυο τους έτρεφαν μεγάλη ευγνωμοσύνη προς αυτόν.

Ο π. Κυπριανός χειροτονήθηκε διάκονος από τον Μιλητουπόλεως Ναθαναήλ και στην συνέχεια ιερέυς. Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρουμε ότι επί πολλά χρόνια οι Θωμάδες δεν είχαν ιερέα. και ο Γέρον Θωμάς και ο π. Παύλος ήταν απλοί μοναχοί. Γι αυτό και τις εορτές και Κυριακές πήγαιναν ή στα γειτονικά κελιά που είχαν ιερέα ή στο Κυριάκο της Αγίας Άννης που βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση. Πηγαينوέρχονταν πολλές φορές, και μέσα στην νύχτα και με βροχές και με κρύα πολύ συχνά. Αφ' ότου όμως έγινε ιερέας ο π. Κυπριανός, όταν έφθασε στην νόμιμη ηλικία των 30 ετών, ελειτουρούντο πλέον στην Εκκλησία της καλύβης μας.

Για πρώτη φορά βγήκε από το Άγιον Όρος μετά από είκοσι χρόνια. Τότε πήγε να δη και την μητέρα του. Ήταν ήδη παπάς. Μάλιστα τότε επισκέφθηκαν και τον μακαριστό μητροπολίτη Κορίνθου κυρό Παντελεήμονα, που ήταν Αγιορείτης -Λαυριώτης- και με τον όποιο είχαν πολύ καλές σχέσεις, και τον διάβασε πνευματικό.

Ο Γέροντας π. Κυπριανός ήταν από τους πιο αγαπητούς μοναχούς στο Άγιον Όρος. Όλοι θαύμαζαν το ήρεμο και ησύχιο του χαρακτήρα του και πώς έψαλλε τόσο ήρεμα.

Αυτό όμως πού κυρίως τον έκανε πολύ αγαπητό ήταν ότι ποτέ δεν κατέκρινε. Δεν ήθελε να σχολιάζονται και να πικραίνονται οι άλλοι.

Μια φορά κάποιος είχε κάνει ένα σοβαρό σφάλμα και όλοι του έκαναν αυστηρή παρατήρηση. Τότε ο Γέροντας ρώτησε: «Δρυός πεσούσης, πός ανήρ ξυλεύεται;». Δεν παρασυρόταν εύκολα από τα γεγονότα να γίνει σκληρός. Ήταν πολύ επιεικής με τους άλλους. Όταν άκουγε δογματισμούς ή φανατικά πράγματα, έλεγε: «Ο δοκών εσάναι βλεπέτω μη πέση» ή «συνήθως πονηρός βίος γεννά πονηρά δόγματα». Όταν κάποιος μοναχός παρατηρούσε κάποιον κοσμικό, λαϊκό ή ιερέα εκ του κόσμου, δημοσίως, όπως π.χ.: «Γιατί κουρεύεσαι; ή γιατί καπνίζεις;», στον Γέροντα δεν άρεσε αυτό. Στενοχωριόταν πολύ. Μας έλεγε μετά ιδιαιτέρως: «Κοίτα, δεν είναι καλό πράγμα αυτό. Ελεγχον μεταξύ σου και αυτού μόνου». Κι αν άκουγε για κάποιον κάτι, θα εύρισκε τον τρόπο να δικαιολόγησε το πράγμα, για να μη βγει από το στόμα του κατάκρισις και κατηγορία. Αυτό απεδείκνυε ότι ήταν άνθρωπος αρετής. Μάλιστα ο παπα-Έφραϊμ ο Κατουνακιώτης έλεγε: «Ο Κυπριανός, βάθος, πλάτος, ύψος». Αποδεικνύει ότι έχει αρετή ο ερημίτης πού είναι αυστηρός με τον εαυτό του και επιεικής με τους άλλους, διότι το απαράκλητο των ερημικών τόπων και ή μονοτονία της ζωής κάνει ενίοτε τους ερημίτες σκληρούς.

Ή αρετή του όμως αυτή ώφειλετο στο ότι έζησε επί πολλά χρόνια ως υποτακτικός. Δεν θέλησε να ζήσει μόνος του στην έρημο αλλά ως υποτακτικός. Όποτε ή μονοτονία και ή ησυχία της ερήμου ήταν πολύ βοηθητικά στοιχεία για την πνευματική του προκοπή. Έκανε υπακοή «εν επιγνώσει».

Είχε βέβαια και πολύ καλούς και σοβαρούς γεροντάδες. Διότι και ο γερο-Θωμάς ήταν

άνθρωπος αρετής. Απέφευγε και αυτός να κατακρίνει. Συνήθιζε να λέγει για όλους: «Καλός άνθρωπος». Θυμόμαστε ότι και στην Μονή Γρηγορίου έλεγαν: «Τι κάνει ο γερο-Θωμάς, καλός άνθρωπος;». Σπανιότατα έλεγε για κάποιον: «Άγιος άνθρωπος». «Άγιο» έλεγε τον γέροντα Καλλίνικο τον Ησυχαστή. Όμως την φράση «καλός άνθρωπος» την έλεγε για όλους.

Ή υπακοή και ο σεβασμός του Γέροντα Κυπριανού επεκτεινόταν και στους υπολοίπους Γεροντάδες της Σκήτης μας. Γιατί εδώ στην Σκήτη είμαστε μία οικογένεια. και μπορεί να σου είπη μία συμβουλή και ο γείτονας. Έζησε μαζί με τον π. Γεράσιμο τον Υμνογράφο, τον Γέροντα Γερόντιο των Δανιηλαίων, τον παπα-Έφραϊμ τον Κατουνακιώτη, τον γερο-Χριστόδουλο από τα Κατουνάκια. Μάλιστα ο γερο-Χριστόδουλος μετά την θεία Λειτουργία δίδασκε. Να πούμε στο σημείο αυτό ότι ο παπα-Έφραϊμ και ο γερο-Χριστόδουλος ήταν οι πρώτοι κτήτορες του ησυχαστηρίου μας. Μας αγαπούσαν πάρα πολύ. Αυτοί μας έδωσαν τα πρώτα χρήματα για να κτίσουμε το ησυχαστήριο μας.

Αυτό που συνετέλεσε ακόμη στην κατά Θεόν προκοπή του ήταν ή σκληραγωγία και ή ανέχεια. Ο π. Κυπριανός κουβαλούσε το αλεύρι και το σιτάρι και το νερό από την θάλασσα στον ώμο. Διότι, όταν ήλθε το 1949, δεν υπήρχαν ούτε νερό ούτε μολάρια στην Μικρά Αγία Άννα. Το νερό ήλθε το 1972 και μολάρια εμφανίστηκαν το 1973. Όλα αυτά τα χρόνια όλα τα πράγματα και ο γερο-Θωμάς και ο π. Κυπριανός, ως νέο καλογέρι τότε, τα κουβαλούσαν στον ώμο από τα Καρούλια και τον αρσανά της Αγίας Άννης. Αλλά και ή «εν επιγνώσει» ανέχεια βοήθησε πολύ. Γιατί θα μπορούσαν να φύγουν. Τον π. Κυπριανό τον κάλεσαν να γίνει ηγούμενος στην Μονή Ξενοφώντος και στην Μονή Παντοκράτορος. Μας κάλεσαν επίσης και στην Μονή Βατοπεδίου. Ο Γέροντας μας είχε πει τότε: «Αν θέλετε, πάτε». Σ' αυτόν άρεσε πάρα πολύ αυτός εδώ ο τόπος. Ο κόπος αυτός. Τον έκανε με την θέληση του.

στις Αγρυπνίες ουδέποτε κοιμήθηκε. Ούτε και στην τελευταία του αγρυπνία στους Δανιηλαίους, προτού φυγή στον Θεό, κοιμήθηκε. Ποτέ δεν ανέβηκε σε μολάρι, γιατί λυπόταν τα ζώα. Το έκανε όμως και για άσκηση. Περπατούσε πάρα πολύ στους δρόμους εδώ. Την νύχτα κατέβαινε στα Κατουνάκια για να λειτουργεί στον γερο-Χριστόδουλο, οπου ήταν ο Καλλίνικος ο Ησυχαστής. Από μεγάλο σεβασμό στον γέροντα Καλλίνικο τον ησυχαστή κατέβαινε κάθε Σάββατο σχεδόν και λειτουργούσε στα γεροντάκια, στον γερο-Χριστόδουλο και στον γερο-Καλλίνικο, τον υποτακτικό του.

Στην μετάνοια του παρέμεινε μέχρι τέλους με την θέληση του. και αυτό λοιπόν, το να παραμείνης μέχρι τέλους «εν επιγνώση» σε ένα μέρος, σε κάνει να το αγαπήσεις. Αυτό βοηθάει πολύ στην κατά Θεόν προκοπή σου. Λέει το ρητό: «Ούχ ο τόπος αλλά ο τρόπος». Όμως έπαιξε ρόλο και το ησυχαστικό και το ασκητικό του τόπου αυτού.

Την μετάνοια την είχε σε μεγάλη περιωπή, όπως διδάχθηκε και από τον Γέροντα του, τον γερο-Θωμά. Έλεγε μάλιστα ο γερο-Θωμάς: «Προτιμώ να σφαχτώ, παρά να· φύγω από την μετάνοια μου». και για πολλούς μονάχους που περνούσαν από δω και είχαν λογισμούς να πάνε κάπου άλλου, ο μεν γερο-Θωμάς, ως γνήσιος Μανιάτης, έλεγε: «Δεν είναι δυνατόν να πω σε κάποιον που έφυγε από την μετάνοια του ότι καλά έκανες», ο δε παπα-Κυπριανός δεν έλεγε τίποτε, ως ολιγόλογος που ήταν, αλλά εξέφραζε το ίδιο πράγμα με το παράδειγμα του. Θεωρούσαν την μετάνοια ιερό μυστήριο. Γι αυτό και αξιώθηκε ο Γέροντας Κυπριανός να συμπαρασταθεί μέχρι τέλους στον Γέροντα του και να πάρη την ευχή του.

Είναι μεγάλη τιμή για κάποιον μοναχό το να είναι παρών στην κοίμηση του Γέροντα του και σημείο ότι είναι καλός μοναχός. Ο πρώτος Κυπριανός της συνοδείας μας χαιρέτησε την ημέρα της εορτής του αποστόλου Θωμά και μετά πέθανε. Τον δεύτερο Κυπριανό τον σήκωσαν στα χέρια τους ο γερο-Θωμάς και ο γερο-Παύλος, και στα χέρια του τρίτου Κυπριανού -αυτού για τον όποιο αναφερόμαστε τώρα- πέθανε ο γερο-Θωμάς, ο Γέροντας του. Όταν αρρώστησε ο γερο-Θωμάς καθόμασταν κάθε βράδυ και από ένας εκ περιτροπής δίπλα του. Το τελευταίο όμως εικοσαήμερο, που ο γερο-Θωμάς βάρυνε περισσότερο και περνούσε πολύ δύσκολα, έμενε συνέχεια μαζί του ο π. Κυπριανός. Ήμασταν βέβαια και εμείς μαζί του, αλλά την μεγαλύτερη υπομονή την έκανε ο π. Κυπριανός. Ή αγάπη του παπα-Κυπριανού αλλά και του παπα-Θωμά στον Γέροντα τους ήταν τόσο μεγάλη, που στην κηδεία του δεν μπόρεσαν να κάνουν Τρισάγιο από την συγκίνηση. Ήταν ο πατέρας τους.

Λένε εδώ στο Άγιον Όρος ότι, αν δεν θάψεις γέροντα, είσαι άχρηστος. Δηλαδή είναι δείγμα αρετής να υπηρετήσης τα γεροντάκια και τους άρρωστους. και ο π. Κυπριανός αγαπούσε πολύ τα γεροντάκια εδώ στην γειτονιά μας. Μόλις ζύμωνε, τους πήγαινε αμέσως ψωμί. Γι αυτό και αυτά τον αγαπούσαν.

στις δύσκολες περιστάσεις ο Γέροντας δεν έχανε την πίστη του στον Θεό ούτε την ψυχραιμία του. Κάποτε τον ρώτησε ένας ταξιτζής σχετικά με μία διένεξη πού υπήρχε τότε μεταξύ της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και της Κυβερνήσεως και αυτός απήντη-

σε: «Άκουσε αγαπητέ. Αυτοί δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα στην Βουλή και θα το λύσουμε εμείς μέσα στο ταξί;». Όταν συνέβαιναν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, ο Γέροντας βρισκόταν στον Πειραιά. Έγραψε τότε ένα λακωνικό γράμμα στον παπα-Θωμά: «Εν Πειραιά 17 Νοεμβρίου 1973. Διάκο-Θωμά, ή κατάστασης εδώ είναι ας 'τα». Αυτό ήταν όλο το γράμμα. Ήταν πάντα ήρεμος. Δεν ταρασσόταν εύκολα. Απόρροια και αυτό της ζωής που έζησε. Συνέπεια της πίστεως και εμπιστοσύνης του στον Θεό. Διότι ο Γέροντας έζησε σε δύσκολα χρόνια. Χωρίς νερό, χωρίς τίποτε. Με μεγάλη άσκηση και κακουχία και υπομονή. και αν δεν είχε πίστη και εμπιστοσύνη στον Θεό, δεν θα έμενε εδώ.

Μάλιστα κατά τα πρώτα χρόνια του εδώ στην Μικρά Αγία Άννα άκουγαν ο π. Κυπριανός, ως νεαρός μοναχός τότε, και ο Γέροντας του γέρο-Θωμάς τις νύχτες απέναντι από τα κελιά τους φωνές δαιμονικές που έλεγαν: «Να φύγετε, να φύγετε. Δεν μπορείτε να ζήσετε εδώ στην έρημο. Το μέρος είναι απαρηγόρητο. Δεν θα τα βγάλετε πέρα». και μετά από λίγο: «Όχι, καλά είναι εδώ, καλά είναι». Άκουγαν δηλαδή φωνές και έτσι και έτσι. Μας διηγείτο αργότερα ο Γέροντας Κυπριανός Τι αγώνα έκαναν τότε.

Ή εν υπακοή στους Γεροντάδες του παραμονή του στην ασκητική και ησυχαστική περιοχή της Μικράς Αγίας Άννης με πίστη και εμπιστοσύνη στον Θεό του χάρισε την αδιάλειπτη μνήμη του Θεού. Δεν υπήρχε στιγμή που να μη προσεύχεται, και με το κομποσκοινάκι βεβαίως, που πάντοτε συνήθιζε να έχει στα χέρια του, αλλά και χωρίς αυτό. Ό νους του δεν ξέφευγε από τον Θεό. Την προσευχή του όμως ποτέ δεν την έκανε για επίδειξη. Την περιφρουρούσε. Ποτέ κανείς δεν το καταλάβαινε. Όμως εμείς που ζούσαμε κοντά του καταλαβαίναμε ότι, και άρρωστος που ήταν αλλά και τις άλλες ώρες, είχε συνέχεια την σκέψη του και την καρδιά του στην προσευχή. Είχε πολύ καλές σχέσεις και με τους ησυχαστές, τους ανθρώπους της προσευχής. Επισκεπτόταν από μικρό παιδί με τον γερο-Παύλο τον γερο-Ιωσήφ τον ησυχαστή, που ήταν εδώ δίπλα. Είχε πολύ καλές σχέσεις με τον γερο-Άνθιμο τον ησυχαστή στον Ευαγγελισμό, τον παπα-Έφραϊμ στα Κατουνάκια και τον παπα-Μόδεστο στην Κερασιά.

Το να μη ομιλεί κανείς πολύ είναι ασκητική αρετή. Οι ησυχαστές και οι ασκητές αποφεύγουν τις πολλές διδασκαλίες. Διδάσκουν όμως με το παράδειγμα τους. Ό Γέροντας εκ φύσεως δεν ήταν των πολλών λόγων. Ήταν ακουστικός τύπος. Στο τραπέζι που καθόμασταν να φάμε, όταν μιλούσαμε με τους επισκέπτες, αυτός παρέμενε σιωπηλός. Του λέγαμε: «Γέροντα, θα νομίζει ο κόσμος ότι σε έχουμε απαγορευμένο». Τον παρακαλούσαμε να πει κάτι, αλλά αυτός απέφευγε.

Όταν αρχίζαμε μία φράση με το «εγώ», μας κοίταζε λίγο αυστηρά, γιατί δεν του άρεσε αυτό. Όταν βρισκόταν ανάμεσα σε πολλούς, όπως για παράδειγμα στην Σύναξη της Αγίας Άννης, και λεγόταν κάτι με το όποιο δεν συμφωνούσε, κατέβαζε το κεφάλι του και κοίταζε κάτω. Αυτός ήταν ο τρόπος για να δείξει την διαφωνία του και το καταλάβαινες μόνον αν το ήξερες. και, επαναλαμβάνομε, απέφευγε να παρατηρεί κάποιον δημοσίως.

Μέσα στο ιερό δεν μιλούσε ποτέ. Ότι και να γινόταν, ακόμη και αν τον ρωτούσες κάτι, απέφευγε να απάντηση. Από μεγάλο σεβασμό προς την Θεία Λειτουργία.

και όταν εξομολογούσε, δεν μιλούσε. Περισσότερο άκουγε. Μπορούσε να σε ακούει. και αυτό πολλούς χριστιανούς και πολλούς μοναχούς τους ανέπαυε. Μεγάλο χάρισμα του Γέροντα ήταν ότι ουδέποτε του ξέφυγε κάτι από αυτά που άκουγε στις εξομολογήσεις. Του ήταν αδιανόητο. Από πολύ μεγάλο σεβασμό προς τον άνθρωπο που του εμπιστευόταν κάτι.

Ένα σπουδαίο γνώρισμα του ήταν ή μετριοπάθεια. Έρχονταν να εξομολογηθούν άνθρωποι που τον είχαν σε μεγάλη εκτίμησει και αυτός τους έστειλε στους Δανιηλαίους και τους Γερασιμαίους. Απέφευγε να εξομολογεί. Όχι επειδή βαριόταν, αλλά από ταπείνωση, επειδή δεν του άρεσε να προβάλλει τον εαυτό του. Έλεγε: «Αφού έχει πνευματικούς, γιατί να τους εξομολογήσω εγώ;». Εννοούσε τον παπα-Μόδεστο των Δανιηλαίων και τον παπα-Διονύσιο των Γερασιμαίων. Άρχισε να εξομολογεί, όταν εκοιμήθησαν οι Πατέρες αυτοί.

Κάποτε, προς το τέλος της ζωής του, τον ρωτήσαμε: «Γέροντα, Τι θα κάνουμε τώρα με αυτά που γίνονται με τον Οικουμενισμό;». και απήντησε: «Ό,τι θέλετε, κάντε». Δεν πήρε κάποια θέση. Δεν είπε: «Κόψτε το μνημόσυνο ή κάντε αυτό». Αύτη ή μετριοπάθεια εξέφραζε και μεγάλη ελευθερία. Για το θέμα του μνημόσυνου ακολουθούσε τα μοναστήρια. Για τον Οικουμενισμό, επειδή απέφευγε γενικά τα λόγια, δεν είπε κάτι συγκεκριμένο. Όμως δεν του άρεσαν οι μοντερνισμοί ούτε οι συμπροσευχές. Δεν συμφωνούσε με τον Οικουμενισμό, την τοποθετήσε του όμως αυτή δεν την διατύπωνε με λόγια αλλά με τον τρόπο του και το παράδειγμα του,

Ό σεβασμός του Γέροντα στους Αγίους ήταν απέραντος. Έλεγε μάλιστα: «Τα τροπάρια των Ακολουθιών δεν τα έγραψαν άνθρωποι. Τα έγραψαν Άγιοι». Είχε απέραντο σεβασμό και στα παραμικρά πράγματα που είχαν πει οι Άγιοι. Όχι μόνον στα δόγματα αλλά και στα παραμικρά

πράγματα που είχαν πει.

Γι αυτό και έψαλλε πάντοτε με ευλάβεια και αγάπη προς τον Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους. Έψαλλε προς δόξα Θεού και όχι για να προβάλλει τον εαυτό του. Μάλιστα, κάποτε είχε έλθει εδώ ένας μεγάλος μουσικολόγος για να τον ηχογράφηση. Τον ρωτήσαμε γιατί έκανε τόσο κόπο και αυτός μας απήντησε: «Διότι θέλω να καταγράψω το αγιορείτικο ύφος». Όταν τον ξαναρωτήσαμε να μας πει ποιο είναι αυτό, αυτός απήντησε: «Αγιορείτικο ύφος είναι το προσευχητικό ύφος, ή προσευχητική ψαλμωδία. Όταν ψάλλει ο π. Κυπριανός ή ο π. Θωμάς, οι Αγιορείτες, προσεύχονται. και αυτό φαίνεται. Διακρίνεται αυτός που προσεύχεται, όταν ψάλλει, από αυτόν που ψάλλει για επίδειξη».

Το 1991 είχε πάθει σοβαρό εγκεφαλικό. Την ώρα που τον μεταφέραμε με ελικόπτερο στο Νοσοκομείο, περνούσαμε πάνω από τα Μοναστήρια του Αγίου Όρους, στις Παναγύρες των οποίων είχε ψάλλει επανειλημμένα ο Γέροντας. Γνωρίζοντας την ευλάβεια του προς τους Αγίους, είχαμε την βεβαιότητα ότι οι Άγιοι των Μονών θα τον έκαναν σύντομα καλά, όπως και έγινε.

Ως προς τον τρόπο που έψαλλε, πρέπει να πούμε ότι ο Γέροντας έψαλλε με τον κλασσικό τρόπο. Είχε πάντοτε το ίδιο ύφος. Δεν άλλαζε ύφος. Είχε και ορθοφωνία. Όταν έψαλλε, ήταν ακίνητος. Ήταν απόλαυσης να τον ακούς να ψάλλει την νύκτα στο Κυριάκο της Αγίας Αννης μόνος του. Η φωνή του ήταν εγκεφαλική. Του άρεσαν πολύ τα ειρμολογικά -δηλαδή τα σύντομα- μέλη. Όπως ο παπα-Θωμάς είναι πολύ καλός στα αργά μέλη, έτσι και ο παπα-Κυπριανός ήταν πολύ καλός στα ειρμολογικά.

Ο Γέροντας ήταν και πολύ αφιλόγυρος. Όταν κάποιοι του έδιναν χρήματα, τα έδινε αμέσως στον παπα-Θωμά, που ήταν ταμίας. Του έλεγε ο παπα-Θωμάς: «Κράτησε, Γέροντα, κάτι να έχεις μαζί σου». Αυτός όμως δεν ήθελε τίποτα. Αν καμιά φορά ερχόταν κάποιος πλούσιος και κάποιοι τον προσεγγίζανε από πολύ κοντά, ο Γέροντας στενοχωριόταν γι' αυτό. Έλεγε: «Ο άνθρωπος ήλθε στο Άγιον Όρος για να προσκύνηση. Δεν ήλθε για να τον βλέπουμε ως πλούσιο».

Επίσης δεν είχε πολλά πράγματα στο κελλί του. Είχε τρία παντελόνια, τα όποια έπλυνε, και δύο-τρία ζευγάρια κάλτσες. Ήταν πάντα καθαρός και περιποιημένος, αλλά δεν του άρεσε να μαζεύει πράγματα, αν και ζούσε σε συνοδεία, όπου θα μπορούσε να έχει πολλά πράγματα. Από το 1986 μέχρι το 2006 τρεις παπάδες λειτουργούσαμε με μία στολή. Ο Γέροντας σ' όλη την ζωή του δεν έραψε στολή στο μπόι του. Οι στολές που είχαμε ήταν αυτές που μας έδιναν φίλοι ιερείς. Από το 1984 είχε μία στολή, βεβαίως πάντα πλυμένη και σιδερωμένη. Όταν έγινε Ιερέας ο παπα-Φίλιππος, μας έδωσαν μία στολή, με την οποία λειτουργούσαμε και οι τρεις μέχρι το 2006.

Αν και ήταν ιερέας της εποχής μας, και μάλιστα πολύ καλός και χαρισματούχος με ορθοφωνία, δεν επηρεάστηκε ούτε από την μανία της καριέρας ούτε από την μανία της επιδείξεως. Είδε πολλούς συνομηλικούς του κληρικούς Αγιορείτες να φεύγουν από το Άγιον Όρος για να αναδειχθούν. Να γίνονται π.χ. Αρχιμανδρίτες σε ενορίες. Αυτός όμως δεν επηρεάστηκε. Παρέμεινε στην έρημο της Μικρας Αγίας Αννης διατηρώντας την υπόληψη και την αξιοπρέπεια του.

Ο Γέροντας ότι έκανε, το έκανε με μεγάλη επιμέλεια. Μάλιστα έλεγε: «Πάντα ευσημόνως και κατά τάξιν γινέσθω» και «επικατάρατος πάς ο ποιών το έργον αυτού αμελώς» Κάθε τι που έκανε ήταν ολόκληρη ιεροτελεστία.

Μαγείρευε πάρα πολύ ωραία. Ξεκίναγε το πρωί και μαζευε χορταράκια και διάφορα άλλα πραγματάκια, για να κάνει το φαγητό. Το φαγητό δεν ήταν πάρεργο για τον Γέροντα. Το έκανε πολύ καλό, επιμελημένο. και περίμενε να βη, αν θα ευχαριστηθούν οι άνθρωποι. Όμως αυτός έτρωγε το φαγητό της προηγούμενης ημέρας.

Με την ίδια επίσης επιμέλεια ασχολείτο και με το εργόχειρο του, την αργυροχοία. Όπως γράφουμε εμείς με το μολυβί, έτσι σκάλιζε ο Γέροντας το ασήμι. Ένα από τα έργα της συνοδείας μας είναι και η λειψανοθήκη της κάρας του αγίου Ραφαήλ στην Μυτιλήνη. στις παραστάσεις που είναι χαραγμένες πάνω στην λειψανοθήκη το σχέδιο το έκανε ο παπα-Θωμάς και το σκάλισμα ο Γέροντας Κυπριανός. Η ηρεμία και η γαλήνη που είχε πάντοτε στην ψυχή του αντικατοπτριζόταν και στο εργόχειρο του. Σκάλιζε το ασήμι προσευχόμενος. και λόγω της εσωτερικής ηρεμίας του και της προσευχητικής καταστάσεως του έκανε έργα πάρα πολύ ωραία.

Προτού εκοιμήθη ο Γέροντας, τον επισκέφθηκε στο Νοσοκομείο ο παπα-Γρηγόριος, ο Γέροντας των Δανιηλαίων, και μας είπε: «Πενήντα οκτώ χρόνια δεν αλλάξαμε μία λέξη με τον Κυπριανό». Ο λόγος αυτός του Γέροντα των Δανιηλαίων είναι πολύ σημαντικός. Γιατί ένας άνθρωπος κρίνεται από τους κοντινούς του ανθρώπους, όχι από αυτούς που ζουν μακριά του, στα Κουσοκαλύβια για παράδειγμα. Διότι όλοι με τους γείτονες έχουν πρόβλημα, για τον φράχτη ή για τον κήπο κ.λπ. Ο λόγος επομένως αυτός του παπα-Γρηγορίου αποδεικνύει την

αρετή του Γέροντα Κυπριανού.

Όταν ο Γέροντας ήταν στο Νοσοκομείο, έτυχε και ή πανήγυρης του αγίου Αθανασίου του Άθωνίτου. Έμαθαν οι πατέρες της Λαύρας ότι ο Γέροντας είναι άρρωστος. Τότε ένας προϊστάμενος, ο Γέρων Βαρθολομαίος, μας είπε: «Σας παρακαλώ, μη στενοχωριέστε για τον Κυπριανό. Αυτός είναι του Παραδείσου άνθρωπος». Αυτήν την αίσθηση είχαν οι Πατέρες στην Μεγίστη Λαύρα, στο Μοναστήρι μας.

Η αγάπη και ή εκτίμησης και ο σεβασμός των Αγιορειτών φάνηκε πολύ έντονα στα γράμματα που έστειλαν μετά την κοίμηση του. Τα γράμματα που εγράφησαν από τους Αγιορείτες, δεν έχουν γραφή για πολλούς άλλους. Σκεπτόμαστε μετά την ανακομιδή των λειψάνων του, που θα γίνει συμφωνά με την ταξί της Σκήτης μας σε τρία-τέσσερα χρόνια, να καταγράψουμε τα γεγονότα αυτά προς ωφέλεια των ανθρώπων.

Άλλα και οι ζηλωτές της περιοχής τον αγαπούσαν πολύ. Είχαμε εντολή από τον Γέροντα Θωμά να μην ανοίγουμε εδώ συζητήσεις για δογματικά θέματα, όταν έρχονταν ζηλωταί. Μόνο να τους δείχνουμε αγάπη και εξυπηρέτηση. Γι' αυτό και ή συνηθισμένη στάση του Κυπριανού ήταν με ένα δίσκο στα χέρια.

Έλεγε ο μητροπολίτης Καστοριάς Σεραφείμ, που είχε επισκεφθεί τον Γέροντα στο Νοσοκομείο: «Επειδή, πατέρες, ο Κυπριανός δεν είχε μια ταμπέλα να διαφημίζεται, πάει να πει ότι δεν ήταν άγιος άνθρωπος;».

Ας πούμε και ένα σημείο. Κάποτε είχε πάει σε ένα σπίτι και λέγει της οικοδέσποινας του σπιτιού: «Το σπίτι σου καίγεται». Αυτή ερώτησε: «Γιατί Γέροντα;». Αυτός επέμενε: «Το σπίτι σου καίγεται». Μετά από λίγο, κατά την συζήτηση που ακολούθησε, αποκαλύφθηκε ότι το παιδί της έπαιρνε ναρκωτικά. Οι γονείς του δεν το ήξεραν. Κατά την συζήτηση όμως το αποκάλυψε στους γονείς του.

Όμως ο Γέροντας, αν και τον ευλαβούντο και τον αγαπούσαν πολύ και τον εσέβοντο οι άνθρωποι, ποτέ δεν εκμεταλλεύτηκε την αγάπη αυτή και τον σεβασμό πού του έτρεφαν οι άλλοι ούτε παρίστανε τον άγιο ούτε είχε κάποια ιδέα για τον εαυτό του. Απέφευγε τους επαίνους. Αυτό είναι αληθινή αρετή. Διότι αρετή πού διαφημίζεται δεν είναι αρετή.

Είχαμε την μεγάλη ευλογία επί των ήμερων του να γίνει και ή ανακαίνιση του ησυχαστηρίου μας. Τον αξίωσε ο Θεός, προτού φυγή στον ουρανό, να ίδη την Εκκλησία μας τελειωμένη και να λειτουργήσει σ' αυτήν.

Ας πούμε όμως και για το τέλος του.

Διαπιστώθηκε κάποια στιγμή ότι είχε σοβαρό πρόβλημα στο παχύ έντερο και το συκώτι. Ίσως να ήταν κληρονομικό, γιατί και τα αδέρφια του είχαν περίπου το ίδιο πρόβλημα. Στο Νοσοκομείο, το «Παπαγεωργίου», οπού τον είχαμε, είχε μία πολύ καλή ιατρική περιθαλψη από τους ιατρούς. Τον είχαν σε μονόκλινο δωμάτιο από μεγάλο σεβασμό στο πρόσωπο του. Του συμπαραστάθηκαν πολύ οι άνθρωποι και τα πνευματικά παιδιά του πού είχαν έλθει από παντού. Ακόμη και από την Αμερική ήλθαν να τον δουν το τελευταίο εξάμηνο της ζωής του.

Στο Νοσοκομείο είχε και μια ουράνια παρηγοριά. Ένα βράδυ μας λέγει: «Εδώ δεν είμαστε στο "Παπαγεωργίου"; Εδώ δεν είναι το κρεβάτι μου και οι γιατροί; Πώς όμως εγώ βρίσκομαι στην Αγία Άννα; Είμαστε στην Αγία Άννα και έχουμε Αγρυπνία απόψε και βρισκόμαστε στην θ' ωδή». Τότε τον ρωτήσαμε: «Ποιοι άλλοι είναι εδώ;». και απήντησε: «Είναι και άλλοι πατέρες εδώ, τους οποίους δεν γνωρίζω. Οι δικοί μας πατέρες, ο παπα-Θωμάς και ο παπα-Παύλος είναι στο κελλί μας, στους Θωμάδες, και λειτουργούν εκεί. Εδώ είναι ξένοι μοναχοί. Εσύ δεν ακούς την ψαλμωδία;», λέγει σε ένα από μας. «Όχι, δεν ακούω», του απαντάει εκείνος. Λέγει πάλι: «Γιατί δεν ακούς; Κουφός είσαι;». Στο δωμάτιο του στο Νοσοκομείο είχε απέναντι του μια εικόνα της Παναγίας, και συνέχισε να λέγει: «Δεν βλέπεις την Παναγία πού μιλάει;». Άλλες φορές πάλι έκανε, όπως κάνουμε οι ιερείς όταν κοινωνούμε. Τον ρωτούσαν τότε οι νοσοκόμες: «Γέροντα, Τι κάνετε;» και αυτός απαντούσε: «Εμείς έτσι κοινωνούμε στο Άγιον Όρος».

Φαίνεται επομένως ότι στο Νοσοκομείο ζούσε κάποιες ουράνιες καταστάσεις, με τις όποιες τον παρηγορούσε ο Θεός τόσο πολύ που βρισκόταν σε άλλο κόσμο. Γι' αυτό και δεν ακούσαμε καθόλου γογγυσμό και αγανάκτηση από τον Γέροντα μέχρι το τέλος, αν και στο τέλος είχε μία πληγή που δεν έκλεινε. Έκανε υπομονή μέχρι την τελευταία ημέρα της ζωής του.

Μέχρι την παραμονή της κοιμήσεως του, που τον επισκέφθηκε ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας π. Ελισαίος, ήταν πάρα πολύ καλά. Του είπε μάλιστα: «Σάς ευχαριστώ πάρα πολύ που με επισκεφθήκατε». Ήταν πολύ ευγνώμων σε όλους.

Μετά από λίγο μας λέει μεταξύ σοβαρού και αστείου: «Μου φαίνεται, θα πάμε στον Παράδεισο». Τότε του λέγω εγώ: «και εμείς Γέροντα;». και είπε: «Ελατέ και σεις». Μετά λέει ιδιαίτερα σε κάποιον από μας, για να μην ακούσουν οι άλλοι και στενοχωρηθούν: «Μου φαίνεται ότι θα πάω εν τόπο αναψύξεως». Κατάλαβε ότι θα φυγή. Όμως μέχρι την τελευταία ημέρα

κάναμε Εσπερινό μαζί. Τρεις ημέρες προ της κοιμήσεως του έλεγε το «Φως ιλαρόν». Ψάλλοντας έφυγε ο Γέροντας.

Αφ' ότου επιστρέψαμε στην καλύβι μας από το Νοσοκομείο, λειτουργούσαμε κάθε μέρα επί ένα μήνα. Ό Γέροντας κοινωνούσε κάθε μέρα. Μόνο την τελευταία μέρα δεν κοινωνήσε, γιατί έβγαζε κάποια υγρά από το στόμα του. Την ημέρα εκείνη είχε τα μάτια του κλειστά. Είχε πέσει σε λήθαργο και δεν είχε αίσθηση. Όμως κάποια στιγμή άνοιξε τα μάτια του έντονα και κοίταξε προς τον ουρανό. Το πρόσωπο του φωτίσθηκε και ήταν πολύ χαρούμενο. Ένα έντονο συναίσθημα χαράς φάνηκε να ζωγραφίζεται επάνω του. Γύρισε το βλέμμα του και μας κοίταξε όλους με την σειρά. Σήκωσε το χέρι του και πήγε να το σπάσει, όπως όταν εύλογη ο ιερέυς. Φάνηκε δηλαδή να μας εύλογη. Μετά κατέβασε το χέρι, έκλεισε τα μάτια και έφυγε.

Στο Νοσοκομείο ήταν και ένα πνευματικό του παιδί, ο π. Ευθύμιος. Αυτός παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει να είναι κοντά του την ώρα που θα πέθαινε. Και πράγματι, μία ημέρα πριν την κοίμηση του, στις 29 Νοεμβρίου -ο Γέροντας κοιμήθη ανήμερα του αγίου Ανδρέα στις 30 Νοεμβρίου- τον ειδοποιήσαμε να έλθει. Μόλις έφθασε στην καλύβι μας, προσκύνησε στην Εκκλησία τον άγιο Θωμά και πήρε την ευχή του Γέροντα. Μετά πήγε να τακτοποιηθεί λίγο. Στο διάστημα αυτό -20 λεπτά με μισή ώρα- ο Γέροντας παρέδωσε το πνεύμα.

Την ημέρα της κηδείας του μας έκανε εντύπωση ότι έριχνε ένα χιονάκι, όπως και στην κηδεία του γείτονα μας, του π. Γερασίμου του υμνογράφου. Είχε έρθει ο άγιος Νεαπόλεως, ο Σεβασμιώτατος Βαρνάβας, και ο άγιος Καθηγούμενος της Λαύρας, ο π. Πρόδρομος. Όταν όμως τον κατεβάζαμε στον τάφο βγήκε για λίγο ο ήλιος.